

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. Варна, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
Ивелина Влагова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20213100502545 по описа за 2021 година

Производството е образувано по две жалби:

1. Въззивна жалба вх.№ 286318/ 10.05.2021г. от Л. П. П., чрез пълномощник – адв.С. Д.–ВАК срещу Решение № 261406/22.04.2021г. по гр.дело № 14072/2019г. в частта, с която с а **ОТХВЪРЛЕ Н И** предявените от въззивника против МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК - 204315209 със седалище и адрес на управление -с. Аврен, п.к. 9130, община Аврен, обл. Варна, кк Камчия искове, както следва:

- с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2, т.3 и т.4 от КТ, чл. 354, ал. 1, т. 1 от КТ, чл.350, ал.1 от КТ, чл. 350а от КТ, да бъде признато за незаконно и отменено прекратяването на трудов договор - № 6/11.06.2019 г., извършено от работодателя със Заповед № 7/21.07.2019 г. да се поправи правното основание в трудовия договор № 6 от 11.06.2019 г., като вместо чл. 70, ал. 2 от КТ се чете чл. 67, ал. 1 от КТ , да бъде възстановена на предишната работа – лекар в ответното дружество, да се зачете времето на оставането й без работа за трудов стаж, за вписване на данните за прекратяване на трудовото правоотношение, вписване на трудовия стаж и връщане на трудовата книжка,

- с правно основание чл.225, ал.1 вр. чл.344, ал.1, т.3 от КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД, да бъде осъден ответника да заплати на ищеца парично обезщетение в размер на 29021,88 лв. за времето, през което е останал без работа поради незаконно уволнение, в периода от 21.07.2019 г. до 20.01.2020 г., както и претендираното обезщетение за забава върху тази сума в размер на 1483,46 лева,

- с правно основание чл.221 от КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД, да бъде осъден ответника да заплати на ищеца парично обезщетение в размер на 4836,98 лева за неспазено предизвестие при незаконно уволнение, както и претендираното обезщетение за забава върху тази сума в размер на 59,12 лева.

-с правно основание чл.150, вр. чл.262 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД, за заплащане на сума в размер на 906.71 лева за главница за разликата до общо предявения размер от 3843,82 лева представляваща сбора от дължимите трудови възнаграждения за положен извънреден труд през м.юни и м.юли 2019г. по трудов договор № 5/31.05.2019г. и трудов договор №6/11.06.2019г., както и претенцията за обезщетение за забава в размер на 13.78 лева до предявения общ размер от 48,17 лева,

- с правно основание чл.128 вр.чл. 245 от КТ да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 1087,28 лв., представляваща разликата между дължимата и преведена сума - по трудов договор № 5/31.05.2019 г.

Считайки обжалваното решение за неправилно и необосновано, противоречащо на събраните доказателства, както и постановено при допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, моли за отмяната му и постановяване на друго, с което исковете да бъдат изцяло уважени, като основателни и доказани. Твърди, че въпреки своевременно направеното искане за присъждане на законна лихва върху търсените обезщетения, считано от датата на подаване на исковата молба в съда, такава не е присъдена от районния съд, поради което я претендира с въззивната жалба. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от насрещната по жалбата страна, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение в обжалваната част, което намира за правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

2.Въззивна жалба вх.№ 290141/08.06.2021г. от Медицински център „Здравец-Камчия“ ЕООД чрез пълномощник – адв. П. Ч.а –ВАК срещу Решение № 261406/22.04.2021г. по гр.дело № 14072/2019г. в частта, с която въззивникът Е ОСЪДЕН да **заплати** на Л. П. П., ЕГН -481020131,КАКТО СЛЕДВА:

- суми представляващи дължимо допълнително месечно трудово възнаграждение за трудов стаж: сумата от **119,70 лв.** по трудов договор №5 за периода от 01.06.2019 г. до 10.06.2019 г., сумата от **279,30 лв.** по трудов договор №6 за периода от 11.06.2019 г. до 30.06.2019 г. и сумата от **260,22 лв.** по трудов договор №6 за периода от 01.07.2019 г. до 20.07.2017 г., на основание чл.128 вр. чл.244, т.2 от КТ и чл.12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

- сума в общ размер от **2937,11 лева**, представляваща сбора от дължимите трудови възнаграждения за положен извънреден труд през м.юни и м.юли 2019г. по трудов договор № 5/31.05.2019г. и трудов договор №6/11.06.2019г., както и обезщетение за забава в общ размер от **34,39 лева**, формирана от 27,92 лева за периода от 10.07.2019г. до 02.09.2019г. и

сумата от 6,47 лева за периода от 13.08.2019г. до 02.09.2019г. на основание чл.150, вр.чл.262 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

- сумата от **150,55 лева**, представляваща разлика между изплатената на ищцата сума от 480,35 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и реално дължимата сума от 630,90 лева, както и обезщетение за забава в размер на **1,84лв.** за периода от 21.07.2019г. до 02.09.2019г., на основание чл. 224, ал. 1 от КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Решението се обжалва като неправилно и необосновано и постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Излага се , че исковете на ищеца въпреки дадените указания до последно са останали неуточнени и неконкретизирани, което е абсолютна процесуална предпоставка за прекратяване на производството. В жалбата са изложени твърдения, че всички претенции на ищеца са останали недоказани, а от там и неправилно съда ги е уважил. Претендира отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на друго, с което исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от насрещната по жалбата страна, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намира за правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

В съдебно заседание по същество, Л. П. се явява лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата, претендира предявените искове да бъдат уважени в пълен размер, както и да му бъдат присъдени сторените по делото разноски. Представя писмени бележки.

В съдебно заседание по същество, МЦ“ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата си и депозирания отговор по жалбата на ответната страна, претендира потвърждаване на обжалваното решение в отхвърлителната част и отхвърляне изцяло на предявените от ищеца искове.Претендира присъждане на разноски.Представя писмени бележки.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството по гр.дело № 14072/2019г. по описа на ВРС, 49 св. е образувано по искова молба на Л. П. П., ЕГН ***** против МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК - 204315209 със седалище и адрес на управление -с. Аврен, п.к. 9130, община Аврен, обл. Варна, кк Камчия, с която са предявени искове, както следва:

- с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 от КТ да бъде признато за незаконно и отменено прекратяването на трудов договор - № 6/11.06.2019 г., извършено от работодателя със Заповед № 7/21.07.2019 г.; ищцата да бъде възстановена на предишната работа „лекар „ в МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“.

- с правно основание чл. 344, ал. 1, т.4 от КТ, да се поправи правното основание в трудовия договор № 6 от 11.06.2019 г., като вместо чл. 70, ал. 2 от КТ се чете чл. 67, ал. 1 от

КТ,

- с правно основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от КТ, чл.350, ал.1 от КТ, чл. 350а от КТ да бъде признато за трудов стаж времето, през което ищцата е останала без работа от датата на уволнението - 21.07.2019 г. до датата на възстановяването ѝ на работа, за вписване на данните за прекратяване на трудовото правоотношение, вписване на трудовия стаж и да бъде задължен работодателят да върне трудовата книжка .

- с правно основание 344, ал. 1 т.3 вр. чл.225, ал.1 от КТ, чл. 86 ЗЗД да ѝ бъде изплатено обезщетение за времето, през което същата е останала без работа, поради уволнението, в максималния 6-месечен срок, за периода 21.07.2019г.до 20.01.2020 г., в размер на 29 021.88лева , в едно с лихва за забава за периода 21.07.2019г. до 20.01.2020г. в размер на 1 483.46 лева, в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

- с правно основание чл. 221 от КТ, чл. 86 ЗЗД да ѝ бъде заплатено обезщетение в размер на 4836.98лв. за неспазено предизвестие , в едно с мораторна лихва за забава в размер на 59.12лева за периода 21.07.2019г. до 02.09.2019г. , както и законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

- с правно основание чл.128 от КТ вр.чл.244, т.2 от КТ и чл.12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата и чл.86 от ЗЗД, да бъде осъден ответника да ѝ заплати дължимо допълнително месечно трудово възнаграждение за трудов стаж: сумата от **119,70 лв.** по трудов договор №5 за периода от 01.06.2019 г. до 10.06.2019 г., сумата от **279,30 лв.** по трудов договор №6 за периода от 11.06.2019 г. до 30.06.2019 г. и сумата от **260,22 лв.** по трудов договор №6 за периода от 01.07.2019 г. до 20.07.2017 г., в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

- с правно основание чл.128 от КТ вр. чл.245 от КТ и чл.86 от ЗЗД, да бъде осъден ответника да ѝ заплати сумата от 1087,28 лв., представляваща разликата между дължимата и преведена сума - по трудов договор № 5/31.05.2019 г., в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

- с правно основание чл.144 вр. чл.150 от КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД да бъде осъден ответника да ѝ заплати дължимо възнаграждение за положен извънреден труд, както следва: по ТД № 5/31.05.2019г. - общ размер от 1310.45/поради тех.грешка посочено като 1264.45/ лева за периода 01.06.2019г. до 10.06.2019г. за общо 52ч./12ч.в работни дни/ 258.64лв./ и 40ч. в почивни дни/1051.81лв./, обезщетение за забава за периода от 10.07.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 16.61 лв.; по ТД №6/11.06.2019г. – общ размер от 3745.24лв. за периода 11.06.2019г. до 20.07.2019г. за общо 168ч./58ч.в работни дни /1165.74лв./ и 110ч. в почивни дни / 2579.50лв./, обезщетение за забава за периода от 13.08.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 31,56 лв., в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

- с правно основание чл.224, ал.1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД да бъде осъден ответника да ѝ

заплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер 150.55 лева за 3 дни по ТД № 6/11.06.2019г. , в едно с лихва за забава в размер на 1.84 за периода 21.07.2019г. до 02.09.2019г. , в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба ищецът твърди, че по силата на трудов договор № 5/31.05.2019 г. по реда на чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ, е изпълнявала длъжност „лекар“ с код по НКПД 22117003, с месторабота „плаж“ в населено място с. Аврен, обл. Варна, при ответника, с продължителност на работното време 8,00 часа дневно, с основно възнаграждение в размер на 1900 лева при трета категория труд, без никакви допълнителни възнаграждения, като в трудовия договор било записано, че ищцата няма никакъв трудов стаж. Твърди, че при започване на работа е предоставила на работодателя, документи, удостоверяващи правото ѝ да заеме длъжността, като освен дипломите за завършено висше образование – лекар и диплом за призната специалност, като педиатър, а също така и удостоверение за завършен курс за лекар на плаж. Представила е и трудовата си книжка, от която се установява стаж - общ и професионален, представила е и експертно решение от МБАЛ „Св. Анна“ - Варна - установена инвалидност 76% пожизнено. Излага , че освен трудовия договор не са и връчени никакви други документи, освен бланка на длъжностна характеристика, която да подпише. Не и е провеждан инструктаж, не е подписвала работни графици, нито други документи, даващи съгласие за работа в почивни и празнични дни, както и при удължено работно време. Твърди , че реално е работила при удължено работно време - от 8,00 ч. до 18,00 ч. всеки ден, без почивка, защото е била единствен лекар на плажа.

На 11.06.2019г. подписала заповед за прекратяване на ТД № 5/31.05.2019г. /уточнено в хода на процеса/ и нов Трудов договор №6/11.06.2019г., в който правното основание било друго - чл. 67, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 70, ал. 2 от КТ, с само основна заплата - 1900 лева, работното време е 8 часа на ден. Ищцата отново била назначена на длъжността „лекар“ по същия код - 22117001 и отново местоработата е на плажа, но този път е посочено с Близнаци, а не с. Аврен, обл. Варна. Твърди , че е изпълнявала добросъвестно трудовите си задължения, отново при същото удължено работно време - всеки ден, в това число и почивните дни, от 8,00 ч. до 18,00 часа.

На 20.07.2019 г., в 17,50 ч., на плажа, без никакво уведомяване на ищцата била връчена Заповед за прекратяване на трудов договор № 7/20.07.2019г., с правно основание чл. 71, ал. 1 от КТ, като в тази заповед не била указана местоработата на работника, а само неговата длъжност и посочени обезщетения за неползван платен годишен отпуск. Твърди, че за периода, през който е работила в МЦ „Здравец-Камчия“, с. Аврен, кк Камчия, на ищцата по банков път са били изплатени възнаграждения за положен труд, в размер на 1540,36 лв. зам. 06.2019 г., на 10.07.2019 г. и 1929,71 лв. зам. юли.2019 г., на 13.08.2019 г. Излага , че все още не е връчена трудовата книжка. Претендира уважаване на исковите и присъждане на разноски.

В срока по чл.131 от ГПК , ответникът МЦ „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК - 204315209, чрез процесуален представител е депозирал отговор на исковата молба , в който исковите се

оспорват като неоснователни. Твърди, че Заповед №6/11.06.2019г., е издадена в изпълнение на изискванията на материалния закон, като ТД №5/31.05.2019г. с ищцата е прекратен на основание чл.325, ал.1, т.4 КТ - със завършване на определена работа. Заповедта е връчена на ищцата и подписана лично от нея, като на практика Заповед №6/11.06.2019г. за прекратяване на трудов договор №5/31.05.2019г. и трудов договор №6/11.06.2019г. са подписани в един и същи ден от ищцата.

Прави възражение за изтекла погасителна давност на основание чл.358, ал.1, т.2, изр.3 КТ по отношение на претенциите касателно клаузи в трудов договор №5/31.05.2019г., тъй като, считано от 11.06.2019г. до датата на предявяване на исковата молба в съда - 02.09.2019г., поради което като погасени по давност което не подлежат на съдебен контрол наведени от ищцата оплаквания.

Оспорва твърденията, че трудов договор №6/11.06.2019г., е недействителен поради наличие на действащ трудов договор №5/31.05.2019г., доколкото заповедта за прекратяване на ТП законосъобразна, подписна е от правоимащо лице. Твърди, че процесния втори трудов договор от № 6/11.06.2019г. може да бъде уговорен със срок за изпитване в полза на работодателя и е самостоятелен вид трудов договор, като забраната предвидена в чл. 70, ал. 5 КТ не се отнася до процесния случай.

Изтъква се, че независимо от обстоятелството, че ищцата има степен на увреждане на здравето, установено с решение на ТЕЛК, при прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 71 КТ, закрилата по чл. 333 КТ е неприложима. Приема, че законосъобразността на прекратяване на трудовото правоотношение не е обвързано по никакъв начин с връчване на длъжностна характеристика. В случая трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 71, ал. 1 КТ в срока за изпитване, за което е достатъчно писменото изявление на страната, в чиято полза е уговорен срока за изпитване, да достигне до насрещната страна, без да се излагат причините, мотивирали страната да прекрати договора. Твърди се, че Заповед № 7/21.07.2019 г. на управителя на ответното дружество, е била връчена на ищцата на 21.07.2019г. срещу подпис. С оглед твърденията за законосъобразност на прекратеното ТП оспорва по основание и размер исковите по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, като твърди, че за 2020г. лечебното заведение няма подписан договор за медицинско обслужване, поради което е невъзможно възстановяването на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност „лекар на плаж“

Оспорва се по основание и размер иска с правно основание чл.128 КТ вр. чл.244, т.2 КТ, чл.12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, за заплащане на допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Изтъква се, че ищцата не е представила доказателства за професионален опит и трудов стаж, като за период от 31.05.2019г. до 21.07.2019г. не е представила трудова книжка пред работодателя. Оспорва се исковата претенция и твърдение на ищцата, че ответникът не ѝ е върнал трудовата книжка, като се заявява, че тя изобщо не е предоставяла на работодателя трудовата си книжка.

В открито съдебно заседание страната поддържа съображенията си.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от **фактическа и правна страна**, следното:

Жалбите, иницирали настоящото въззивно произнасяне, са подадени в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Неправилно първоинстанционния съд е приел за допустим иск с правно основание чл. 344 ал.1 т.4 от КТ. Същия не може да се кумулира с иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за отмяна на уволнението. С иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 от КТ разполага работникът или служителът, когато не оспорва прекратяването на трудовия договор, а само вписаното в трудовата книжка основание за прекратяването му - вписано е едно основание, а се твърди, че действителното основание е друго. В процесния случай ищеца е оспорил не само основанието, но и самото прекратяване на трудовия договор.

Недопустими са и приетите и разгледани в първа инстанция искове с правно основание чл. 354 ал.1 т.1 от КТ, чл.350 ал.1 и чл. 350а от КТ. Признаването за трудов стаж на времето, в което работникът или служителът е останал без работа поради уволнение, което е признато за незаконосъобразно е законова последица от уважен иск с правно основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ/когато такъв е предявен какъвто е настоящия случай/, а вписването в трудовата книжка на данните свързани с прекратяването и връщането ѝ е законово задължение на работодателя по силата на чл.350 и чл.350а от КТ, по аргумент на чл.349 от КТ.

Следва да се отбележи, че не е предвиден процесуален ред, по който да бъде предявено субективното право на работника да получи вярно, точно и пълно отразяване на обстоятелствата, свързани с прекратяване на трудовото му правоотношение с работодателя. Ето защо законодателя е предвидил отговорността на работодателя в такива случаи, която е сведена до заплащане на обезщетение за вреди по чл.226 от КТ, причинени от неизпълнение на задължението му да отрази обстоятелствата в трудовата книжка на работника, респективно, при незаконно задържане на трудовата книжка. Иск за обезщетение в посочената хипотеза, в настоящия случай не е предявен. Отделно от това, за работника съществува възможността при отказ на работодателя, да сезира Дирекция "Инспекция по труда", в зависимост от конкретната хипотеза, с искане за издаване на нова трудова книжка, както и отразяване на всички данни, в т.ч. и отмяната на незаконното уволнение.

По изложените съображения, в частта по разгледаните искове с правно основание чл. 344 ал.1 т.4 от КТ, чл. 354 ал.1 т.1 от КТ, чл.350 ал.1 от КТ и чл. 350а от КТ постановеното решение е недопустимо и като такова следва да бъде обезсилено, а производството по гр.дело № 14072/2019г. по описа на ВРС в тази част –прекратено.

Недопустимо се явява и решението в частта по иска с правно основание чл.144 и чл.150 от КТ вр.чл.86 от ГПК , по следните съображения.

С оглед направеното във въззивната жалба на Л. П. оплакване за постановяване на решение по непредявени иски, с които се претендира заплащане на обезщетение за полаган от ищцата по двата трудови договора извънреден труд и в изпълнение на постановките дадени в [ТР № 1 от 09.12.2013 г. на ОСГК](#) на ВКС, по т.д.№ 1/2013г., т.5 , с Определение № 3955/08.11.2021г. , въззивният съд е оставил без движение исковата молба и е дал указания за изправяне на нередовностите ѝ, касателно така предявените иски по двата трудови договора.

С молба вх.№ 24403 от 26.11.2021г. въззивника е уточнил претенциите си за заплащане на извънреден труд по всеки от договорите по часове , основание и сума.

С Определение № 1313/01.04.2022г. , с което е изготвен доклада на в.гр.дело № 2545/2021г. по описа на ВОС е прието , съгласно изпълнените от ищеца указания,че същия е предявил против ответното дружество иски с правно основание чл. 144 вр. 150 от КТ и чл.86 от КТ , както следва: да бъде осъден ответника да и заплати дължимо възнаграждение за положен извънреден труд, както следва: по ТД № 5/31.05.2019г. - общ размер от 1310.45/поради тех.грешка посочено като 1264.45/ лева за периода 01.06.2019г. до 10.06.2019г. за общо 52ч./12ч.в работни дни/ 258.64лв./ и 40ч. в почивни дни/1051.81лв./, обезщетение за забава за периода от 10.07.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 16.61 лв.; по ТД №6/11.06.2019г. – общ размер от 3745.24лв. за периода 11.06.2019г. до 20.07.2019г. за общо 168ч./58ч.в работни дни /1165.74лв./ и 110ч. в почивни дни / 2579.50лв./, обезщетение за забава за периода от 13.08.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 31,56 лв., в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Видно от обжалваното решение, първоинстанционния съд се е произнесъл по **иск** с правно основание чл.150, вр.чл.262 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД за сума в общ размер от 3843,82 лева, представляваща сбора от дължимите трудови възнаграждения за положен извънреден труд през м.юни и м.юли 2019г. по трудов договор №5/31.05.2019г. и трудов договор №6/11.06.2019г., както и съответното обезщетение за забава.

Така постановения диспозитив не съответства нито на приетото изменение на исковите по чл. 214 от ГПК , съгласно протоколно определение от о.с.з. на 06.04.2021г. , нито на действителните претенции на ищеца съгласно молба вх.№ 24403 от 26.11.2021г. по въззивното гр.дело.

Безспорно обект на въззивната дейност е решаване на материалния спор по същество с оглед характеристиката на въззивната инстанция и нейните правомощия да поправя процесуалните нарушения на първата инстанция /изкл. когато се налага конституиране на нови страни/. От друга страна изправянето на нередовностите на исковата молба , не представлява изменение на иска , а първоначално предявен такъв по основание и размер. Разглеждането му за първи път във въззивната инстанция би лишило страните от възможността да защитят ефективно интересите, като на практика би ги лишило от

производството пред една инстанция.

При така изложените съображения въззивният съд счита, че решението на районния съд в тази част следва да бъде обезсилено и делото да бъде върнато на ВРС за ново разглеждане по предявените от Л. П. П., ЕГН ***** против МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК - 204315209 иски с правно основание чл. 144 вр. 150 от КТ и чл.86 от КТ, както следва: да бъде осъден ответника да и заплати дължимо възнаграждение за положен извънреден труд, както следва: по ТД № 5/31.05.2019г. - общ размер от 1310.45 лева за периода 01.06.2019г. до 10.06.2019г. за общо 52ч./12ч.в работни дни/ 258.64лв./ и 40ч. в почивни дни/1051.81лв./, обезщетение за забава за периода от 10.07.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 16.61 лв.; по ТД №6/11.06.2019г. – общ размер от 3745.24лв. за периода 11.06.2019г. до 20.07.2019г. за общо 168ч./58ч.в работни дни /1165.74лв./ и 110ч. в почивни дни / 2579.50лв./, обезщетение за забава за периода от 13.08.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 31,56 лв., в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки, в частта по предявените иски с правно основание чл. 344 ал.1 т.1,т.2 и т.3 , касателно ТД № 6/11.06.2019г. ,с правно основание чл.225 от КТ , ,чл.221 от КТ, чл.128 вр. чл. 245 от КТ, чл.144 и чл.150 от КТ ,чл.224 ал.1 от КТ.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

От събраните по делото доказателства съдът, намира за установено следното от фактическа страна:

С Определение № 3955/08.11.2021г. и с Определение № 4344/07.12.2021г., производството по в.гр.делото е оставено без движение, като са дадени указания за отстраняване на нередовностите на исковата молба.

След направени уточнения, с влязло в сила Определение № 467/04.02.2022г. по настоящото въззивно производство е ОБЕЗСИЛЕНО Решение № 261406/22.04.2021г. по гр.дело № 14072/2019г. по описа на ВРС в частта , с която съда е ОТХВЪРЛИЛ предявения от Л. П. П., ЕГН ***** , с пост. адрес гр. Варна, ул. „Чавдар войвода“ бл. 2, вх. 4, ет. 8, ап. 144, против МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК 204315209 със седалище и адрес на управление -с. Аврен, п.к. 9130, община Аврен, обл. Варна, кк Камчия иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, да бъде признато за незаконно и отменено уволнението на ищцата, извършено от работодателя със Заповед №6/11.06.2019г. и прекратяването на трудов договор №5/31.05.2019г. и производството по първоинстанционното дело в тази част прекратено.

Безспорно между страните в настоящото производство и установено от

представените по дело писмени доказателства е, че между тях е съществувало трудово правоотношение, по силата на трудов договор № 6/11.06.2019. по силата на което ищцата е изпълнявала длъжността „лекар“ с код по НКПД:22117001 - и месторабота - плаж в населено място - с.Близнац,обл.Варна на 8-часов работен ден, основна заплата в размер на 1900.00 лв./като не са предвидени други възнаграждения за прослужен стаж и т.н./ при 3-та категория труд при пенсиониране и основен платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни. Договорът е сключен на основание чл.67 ал.1, т.1 във връзка с чл.70 ал.2 КТ – със срок на изпитване в полза на работодателя. В трудовия договор изрично е отбелязано, че характерът на работа е описан в длъжностната характеристика, връчена на ищцата при сключване на договора. ТП е прекратено със Заповед №7/21.07.2019г., издадена от ответното дружество, считано от 21.07.2019г. на основание чл.71, ал.1 КТ - прекратяване на трудовия договор без предизвестие до изтичане на срока за изпитване от работодателя, в чиято полза е уговорен срокът. Заповедта е връчена и надлежно подписана от ищцата.

Със Заповедта е предвидено, че на ищцата следва да бъде изплатено обезщетение по чл.224, ал.1 КТ – за неползван платен годишен отпуск.

В производството са приети писмени доказателства представени от страните и подробно описани в първоинстанционния съдебен акт.

Прието е заключение по ССЕ, от вещото лице Л. П. /основно и допълнително/, което съда кредитира.

Във въззивното производство са приети заключения основно и допълнително по ССЕ, изготвена от вещото лице Е. Т. и заключение по ССЕ изготвена от вещото лице Ц. М., която съда кредитира като обективна и пълна. От заключението на същата се установява, че възнаграждението при полагане на извънреден труд през всички календарни дни на м. юни 2019 г. и м. юли 2019 г. – при 21% клас е в общ размер 3865.29 лева /2557.77 + 1307.52/. Лихвата за забава върху сумата от 2 557,77 лв. за периода от 14.08.2019 г. до 02.09.2019 г. е в размер на 14,21 лв. Лихвата за забава върху сумата от 1 307,52 лв. за периода от 01.09.2019 г. до 02.09.2019 г. е в размер на 0,73 лв.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа и въззивна инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, достигна до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ и обусловените от него с икове с правно основание чл.344 ал.1 т.2,т.3 вр.чл. 225 ал.1 от КТ вр. чл. 86 от 33Д и чл.221 от КТ вр. чл. 86 от 33Д.

Предмет на разглеждане е законосъобразността на прекратяване на ТП по ТД № 6/11.06.2019г. извършено със Заповед 7/21.07.2019г.

Спорен е въпросът за материалната й законосъобразност, а от там и на извършеното с нея прекратяване на трудовото правоотношение.Тежестта на доказване за наличието на визираните в оспорената заповед предпоставки, е на работодателя.

В настоящата хипотеза прекратяването на трудовото правоотношение е на основание

[чл. 71, ал. 1 от КТ](#) - до изтичане на срока за изпитване , страната в чиято полза е уговорен може да прекрати договора без предизвестие.

Спорно по делото е явява ли този договор втори по ред със срок на изпитване в полза на работодателя,респективно законосъобразно ли работодателя се е позовал на разпоредбата на чл.71 от КТ [и без предизвестие е прекратил договора](#) до изтичане на срока за изпитване.

Посоченото в заповедта основание е безвиновно и обективно – самото сключване на договор със срок на изпитване и уговорен в полза на страната/работодателя/. Преценката за упражняване на основанието не подлежи на контрол, тъй като е същата е предоставена на волята на работодателя. Това е така, защото уговорката за срок на трудовия договор и уговорката на срок за изпитване са различни и отделни клаузи. Договорът със срок за изпитване не е срочен договор по см. на чл.68 от КТ. Той не се прекратява с изтичане на срока. Докато същия тече съществуването на договора е несигурно /той не е окончателно сключен, работникът не е окончателно приет – арг. от чл.71, ал.2 и чл.70, ал.1,изр.1 от КТ/, а зависи от волята на страната, в чиято полза е уговорен срокът. Ако не бъде прекратен до изтичане на срока за изпитване, трудовия договор се счита за окончателно сключен, като срочен или за неопределено време, на осн. чл.71, ал.2 от КТ.

В конкретната хипотеза, видно от ТД № 6 от 11.06.2019г. същия е безсрочен и със срок на изпитване /доколкото не е уговорено друго съда приема , че това е максималния срок от до шест месеца/, уговорен в полза на работодателя – чл.70 ал.2 от КТ, т.е. той не е длъжен да мотивира прекратяването му. Волята на работодателя е изразена безусловно и категорично в заповедта за прекратяване от 21.07.2019г./в срока на изпитване/, поради което същата е законосъобразна.

При издаването на заповедта, работодателят е съобразил изискванията на закона,посочил е основанието за прекратяване. От гледна точка на процедурните изисквания процесната заповед не стада от недостатъци, подписана е от компетентен орган , в кръга на правомощията му.

Настоящия състав споделя мотивите на ВРС, че ответната страна не е нарушила разпоредби на КТ, както при сключване на ТД №6 от 11.06.2019г., така и при прекратяването му с оспорената заповед без предизвестие, в срока за изпитване, уговорен в полза на работодателя.

Това е така т.к. от една страна видно от приложените по делото доказателства двата трудови договора са сключени на различни основания – първия чл.68 ал.1 т.2 – до завършване на определена работа и е прекратен на основание чл. 325 ал.1 т.4 от КТ – със завършване на определената работа. Процесния ТД е сключен с основание чл.67 ал.1 т.1 от КТ за неопределено време и срок на изпитване в полза на работодателя и е прекратен именно на това основание. От друга страна ищецът е направил отказ от предявения иск с правно основание чл.344 ал.1 от КТ касателно ТД № 5/31.05.2019г., прекратен със Заповед № 6/11.06.2019г.,т.е. същия е валиден и самостоятелен, касателно процения ТД № 6/11.06.2019г.

Практиката на Върховният касационен съд в решения, постановени по реда на [чл. 290 ГПК](#) за уеднаквяване на съдебната практика ([решение № 665 от 01.11.2010 г. по гр. д. № 242/2009 г. IV г. о.](#); [решение № 555 от 09.02.2012 г. по гр. д. № 1224/2010 г. IV г. о.](#), [решение № 149 от 13.06.2012 г. по гр. д. № 475/2011 г. IV г. о.](#), [решение № 167 от 30.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 6368/2013 г., IV г. о., ГК](#), които настоящия съдебен състав изцяло споделя) е, че в производството по иск с правно основание [чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ](#), съдът се произнася само по въведените от ищеца с исковата молба доводи за незаконност на уволнението; предявеният иск не може да бъде разгледан на основание, което не е посочено от ищеца, а основание на предявения иск са фактите и обстоятелствата, от които произтича претендираното право. Съдът не може да основе решението си на факти, които опорочават, отлагат или погасяват оспорваното потестативно право, но не са посочени от ищеца в исковата молба, защото по иска за незаконност на уволнението съдът няма служебно задължение да следи служебно за нито един факт, който поражда правото на уволнение или надлежното му упражняване. Доколкото ищеца в исковата и уточняващите молби, вкл. и след ОХС по първоинстанционното производство се е позовал на пожизнена инвалидност 76% ,респективно неспазване на закрилата му по закона за здравето- [чл.333 ал.1 т.3 от КТ](#), съда дължи произнасяне по спазването ѝ.

Възраженията на ищеца в тази връзка са неоснователни.

Както вече беше посочено, в правната теория и практика / Решение № 620/18.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1716/2009 г. IV г. о., Решение № 155/27.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 418/2016 г. III г. о. и др. /няма спор, че договорът със срок на изпитване/ какъвто е настоящия може да бъде прекратен от работодателя до изтичане на срока, когато срокът е уговорен в негова полза дори и в случаите когато работникът е в отпуск поради временна нетрудоспособност. Разпоредбата на [чл. 71, ал. 1 от КТ](#) по категоричен начин предвижда, че до изтичане на срока за изпитване, страната в чиято полза е уговорен, може да прекрати договора без предизвестие. Ищеца не се ползва и с предварителна закрила съгласно разпоредбата на [чл. 333, ал. 1 от КТ](#), тъй като основанието, на което е прекратено трудовото правоотношение – [чл. 71, ал. 1 от КТ](#), не е сред тези, ползващи се с такава.

В заключение прекратяването на *ТД № 6/11.06.2019г. извършено със Заповед 7/21.07.2019г.* е законосъобразно и не подлежи на отмяна.

Предвид неоснователността на иска по [чл. 344, ал.1, т.1 КТ](#), неоснователни са и исковете с правно основание [чл. 344, ал. 1, т. 2 и т.3](#) вр. [чл. 225 ал.1 от КТ](#), - за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност, за присъждане на обезщетение за оставянето му без работа/ 6 месеца/ в размер на 29 021.88 лева., както и иска с правно основание [чл. 221 от КТ](#) за заплащане на обезщетение в размер на 4836.98 лв. за неспазено предизвестие, както и акцесорните такива за заплащане на мораторна и законна лихва върху претендираните суми.

По иска с правно основание [чл.128 от КТ](#) вр.[чл. 245 от КТ](#) вр. [чл.86 от ЗЗД](#).

Разпоредбата на [чл.128 от КТ](#) установява възмездност на полагания от

работниците/служителите труд, вменявайки на работодателя задължението да престира уговореното трудово възнаграждение в предвидените срокове. В този смисъл за успешното провеждане на иск с посоченото правно основание, в тежест на ищеца е да докаже наличието на трудово правоотношение между него и ответника, а последният, да установи точното в количествено и времево отношение изпълнение на задължението си за плащане на трудово възнаграждение.

В настоящата хипотеза, с изложените по-горе мотиви е установено, че страните са били във валидно трудово-правно отношение по силата на ТД № 5/31.05.2019г. , както и , че същия е прекратен на 11.06.2019г.

От заключенията на ССЕ-зи безспорно се установява , че за този период не е налице забава в изплащането на основното трудово възнаграждение на ищеца. Претендираните суми за положен извънреден труд, както и за допълнително месечно възнаграждение за трудов стаж са предмет на отделни искиви претенции.

С оглед изложеното предявения иск за заплащане на сумата от 1087.28 лева , явяващ се разлика от дължимата и преведена сума - по трудов договор № 5/31.05.2019 г.,както и акцесорния за заплащане на законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, са неоснователни.

По иска с правно основание чл.128 от КТ вр.чл. 244 т.2 от КТ вр. чл.86 от ЗЗД.

Ищецът претендира присъждането на допълнително трудово възнаграждение към определеното му с трудовия договор с ответното дружество за трудов стаж и професионален опит, положен и придобит преди влизане в сила на НСОПЗ - в други предприятия. Същия е постъпил на работа при ответното дружество по силата на сключен между тях трудов договор като лекар на 31.05.2019г., т.е. след влизане в сила на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4/17.01.2007 г., в сила от 01.07.2007 година /ДВ.бр.9 от 26.01.2007 г./.

Съгласно разпоредбата на чл.12 ал.1 от НСОПЗ за придобит трудов стаж и професионален опит на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово месечно възнаграждение в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор.

Настоящия състав споделя мотивите на първоинстанционния съд , за нищожност на клаузите в подписаните трудови договори №5 и №6, с които е регламентирано, че ще се плащат 0% за трудов стаж ,както и,че същите не могат да породят действия, доколкото правото на работника за допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит е нормативно уредено и не зависи от волята на страните, а за тях е предвидена възможността единствено да уговорят процента на това допълнително трудово възнаграждение изчислен върху месечното трудово възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал.4, т.1 от НСОПЗ "при определяне размера на допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит работодателят отчита и трудовия стаж на работника или служителя, придобит в друго предприятие по смисъла на §

1, т.2 от ДР на КТ на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия".

От събраните в хода на производството писмени доказателства/ писмо Писмо от НОИ - ТП – Варна-л.98 от дело, три броя УП-3 120-122 от дело , Писмо от НОИ - ТП - Варна, изх. № 1013-03-90#1/26.01.2021г., за удостоверяване на професионален стаж, като лекар период от 25.05.1978 г. до 24.11.2010 г., Справка от НАП-Варна за актуално състояние на действащи трудови договори за период от 03.03.2003 г. до 02.03.2019 г., от която е видно, че ищцата е работила, като лекар от 01.04.2009 г. до 02.03.2019 г., Удостоверение по ф.д. № 195/2003 г., издадено на 29.12.2003 г. на Окръжен съд -Кърджали, от което е видно, че с Решение № 341/20.03.2003 г. ищцата е регистрирала едноличен търговец, като „Д-р Л. П.", Картонче по БУЛСТАТ и удостоверение за данъчна регистрация на регистрирания ЕТ „Д-р Л. П." и извлечение за периода 2003 – 2008 г. като СОЛ от НОИ, както и от заключенията на вещите лица по изготвената ССЕ-зи, безспорно се установява, че ответника дължи заплащане на процент към трудовото възнаграждение, като допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, съгласно Наредба за структурата и организацията на работната заплата, доколкото изпълняваните от ищеца длъжности са придобит в друго предприятие на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия, респективно , че трудовия стаж на ищеца е преминал на длъжността „лекар“ в различни структури.

Съгласно приетото по делото заключение по ССЕ на вещото лице – Д. П. се установява, че към момента на сключване на ТД с ответното дружество, ищцата е имала трудов стаж от 35 години, 3 месеца и 16 дни. Съгласно чл.3, ал.3 от отменената Наредба за допълнителните и други трудови възнаграждения процента не е могло да бъде по малък от 0,6%. Съгласно §1 от Заключителните разпоредби на Наредба за структурата и организацията на работната заплата по съществуващите вече и сключени трудови договори към момента на влизане на наредбата в сила запазват размерите достигнати като процент съгласно разпоредбите на отменената Наредба за допълнителните и други трудови възнаграждения. С оглед изложеното ответника дължи на ищцата заплащане на 0,6% за всяка година трудов стаж, върху месечното ѝ трудово възнаграждение за натрупания стаж за периода от на действие на трудово правоотношение. Вещото лице преизчислява този трудов стаж по коефициент от 0,6% годишно и установява размера на дължимото допълнително месечно трудово възнаграждение в размер на 21% върху размера на брутното трудово възнаграждение. Конкретните размери на дължимо допълнително трудово възнаграждение и обезщетение за забава върху тях, след приспадане на изплатеното от ответника са както следва: сумата от 119,70 лв. по трудов договор №5 за периода от 01.06.2019 г. до 10.06.2019 г. Сумата от 279,30 лв. по трудов договор №6 за периода от 11.06.2019 г. до 30.06.2019 г. и сумата от 260,22 лв. по тр.договор №6 за периода от 01.07.2019 г. до 20.07.2017 г.

По делото няма спор, а и не се твърди от ответника, че посочените суми са заплатени на ищеца/същият твърди изначална недължимост/ , поради което същите са дължими в посочените размери. Иска е основателен както за предявените главници , така и за лихва от

дата на подаване на исковата молба в съда до окончателното им заплащане.

По иска с правно основание чл. 224 ал.1 от КТ вр. чл. 86 от КТ.

Съгласно нормата на чл.224 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на парично обезщетение за неползван платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. В случая ищецът при условията на пълно и главно доказване е установил елементите на фактическия състав на дължимото обезщетение касателно ТД № 6/11.06.2019г.: валидно трудово правоотношение, което е било прекратено, както и факта, че е налице неползван платен годишен отпуск.

От допълнителното заключение по ССЕ на вещото лице Д. П. се установява, че обезщетението за неползван платен отпуск за процесния период следва да се определи върху трудово възнаграждение с включване на процента прослужено време т.е. върху сумата от 3154,55 лева. Определя същото на 630,90 лв., т.е., освен начислено за 3 дни обезщетение в размер на 480.35 лв., които са изплатени чрез превод на 20.09.2019 г. дължими са още 150,55 лева.

Доколкото задължението е лихвоносно, основателността на главния иск обуславя основателност на акцесорния за лихва за периода - 21.07.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 1,84 лева, както и законна лихва от дата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението.

По изложените съображения въззивните жалби са неоснователни.

Поради частичното съвпадане на изводите на двете инстанции решението следва да бъде отменено изцяло в частта за присъдените разноски.

Предвид изхода на спора на въззивника не се дължат разноски за настоящата инстанция.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК Медицински център „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“ ЕООД следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВОС, сумата 300.00 лева заплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещите лица по изготвената СМЕ, по сметка на ВРС сумата от 150.00 лева, представляваща дължимата държавна такса върху уважените иски за първа инстанция /100 лв. по исковете с правно основание чл. 128 вр. чл. 244 от КТ и 50.00 лева за уважения иск с правно основание чл. 224 от КТ/, както и 150 лв. заплатено възнаграждение от бюджета на съда по ССЕ.

С оглед изхода на делото разноските за въззивното производство за заплатено адвокатско възнаграждение следва да останат за страните така както са направени.

За производството пред ВРС на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на общо 253.29 лева, от които 217.70 – държавна такса и адв.възнаграждение в производството в.ч.гр.д. 230/2019 г. ВОС , 36.00 лева адв.възнаграждение съобразно уважените иски и представения списък на разноските по чл.80 от ГПК – л.151 от дело.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 261406/22.04.2021г. по гр.дело № 14072/2019г. по описа на ВРС, в частта,С КОЯТО с а **ОТХВЪРЛЕНИ** предявените от Л. П. П. ЕГН ***** против МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК - 204315209 със седалище и адрес на управление -с. Аврен, п.к. 9130, община Аврен, обл. Варна, кк Камчия икове, както следва:

- с правно основание чл. 344, ал. 1, т.4 от КТ, чл. 354, ал. 1, т. 1 от КТ, чл.350, ал.1 от КТ, чл. 350а от КТ, да се поправи правното основание в трудовия договор № 6 от 11.06.2019 г., като вместо чл. 70, ал. 2 от КТ се чете чл. 67, ал. 1 от КТ , да се зачете времето на оставането ѝ без работа за трудов стаж, за вписване на данните за прекратяване на трудовото правоотношение, вписване на трудовия стаж и връщане на трудовата книжка.

ПРЕКРЯТЯВА като недопустимо производството по гр.дело № 14072/2019г. по описа на ВРС, в частта по предявените от Л. П. П. ЕГН ***** против МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК – 204315209 икове с правно основание чл. 344, ал. 1, т.4 от КТ, чл. 354, ал. 1, т. 1 от КТ, чл.350, ал.1 от КТ, чл. 350а от КТ, да се поправи правното основание в трудовия договор № 6 от 11.06.2019 г., като вместо чл. 70, ал. 2 от КТ се чете чл. 67, ал. 1 от КТ , да се зачете времето на оставането ѝ без работа за трудов стаж, за вписване на данните за прекратяване на трудовото правоотношение, вписване на трудовия стаж и връщане на трудовата книжка.

В тази част решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ОБЕЗСИЛВА Решение № 261406/22.04.2021г. по гр.дело № 14072/2019г. по описа на ВРС, в частта,С КОЯТО МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК – 204315209 **Е ОСЪДЕН** да заплати на на Л. П. П., ЕГН -481020131 сума в общ размер от **2937,11 лева**, представляваща сбора от дължимите трудови възнаграждения за положен извънреден труд през м.юни и м.юли 2019г. по трудов договор №5/31.05.2019г. и трудов договор №6/11.06.2019г., както и обезщетение за забава в общ размер от **34,39 лева**, формирана от 27,92 лева за периода от 10.07.2019г. до 02.09.2019г. и сумата от 6,47 лева за периода от 13.08.2019г. до 02.09.2019г., като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за главница за разликата до общо предявения размер от 3843,82 лева, както и претенцията за обезщетение за забава до предявения общ размер от 48,17 лева, на осн.чл.150, вр.чл.262 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане по предявените Л. П. П., ЕГН ***** против МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК - 204315209 икове с

правно основание чл. 144 вр. 150 от КТ и чл.86 от КТ , както следва: да бъде осъден ответника да и заплати дължимо възнаграждение за положен извънреден труд, както следва: по ТД № 5/31.05.2019г. - общ размер от 1310.45 лева за периода 01.06.2019г. до 10.06.2019г. за общо 52ч./12ч.в работни дни/ 258.64лв./ и 40ч. в почивни дни/1051.81лв./, обезщетение за забава за периода от 10.07.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 16.61 лв.; по ТД №6/11.06.2019г. – общ размер от 3745.24лв. за периода 11.06.2019г. до 20.07.2019г. за общо 168ч./58ч.в работни дни /1165.74лв./ и 110ч. в почивни дни / 2579.50лв./, обезщетение за забава за периода от 13.08.2019г. до 02.09.2019г. в размер на 31,56 лв., в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В тази част решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261406/22.04.2021г. по гр.дело № 14072/2019г. по описа на ВРС, в частта, **С КОЯТО ОТХВЪРЛЕНИ** предявените от Л. П. П. ЕГН ***** против МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК - 204315209 със седалище и адрес на управление -с. Аврен, п.к. 9130, община Аврен, обл. Варна, кк Камчия искове, както следва:

-с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 от КТ да бъде признато за незаконно и отменено прекратяването на трудов договор - № 6/11.06.2019 г., извършено от работодателя със Заповед № 7/21.07.2019 г., да бъде възстановена на предишната работа – лекар в ответното дружество.

- с правно основание. чл.344, ал.1, т.3 от КТ вр. чл.225, ал.1 вр.чл.86, ал.1 ЗЗД, да бъде осъден ответника да заплати на ищеца парично обезщетение в размер на 29021,88 лв. за времето, през което е останал без работа поради незаконно уволнение, както и претендираното обезщетение за забава върху тази сума в размер на 1483,46 лева, за периода 21.07.2019г. до 20.01.2020г., в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на главницата.

- с правно основание чл.221 от КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД, да бъде осъден ответника да заплати на ищеца парично обезщетение в размер на 4836,98 лева за неспазено предизвестие, както и мораторна лихва за забава в размер на 59.12 лева за периода 21.07.2019г. до 02.09.2019г. , в едно със законна лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на главницата.

- с правно основание чл.128 от КТ вр.чл. 245 от КТ да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 1087,28 лв., представляваща разликата между дължимата и преведена сума - по трудов договор № 5/31.05.2019 г. , в едно със законна лихва считано от дата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261406/22.04.2021г. по гр.дело № 14072/2019г. по описа на ВРС, в частта, С КОЯТО МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК – 204315209 **Е ОСЪДЕН** да заплати на Л. П. П., ЕГН 481020131, КАКТО СЛЕДВА:

- суми представляващи дължимо допълнително месечно трудово възнаграждение за трудов стаж: сумата от **119,70 лв.** по трудов договор №5 за периода от 01.06.2019 г. до 10.06.2019 г., сумата от **279,30 лв.** по трудов договор №6 за периода от 11.06.2019 г. до 30.06.2019 г. и сумата от **260,22 лв.** по трудов договор №6 за периода от 01.07.2019 г. до 20.07.2017 г., в едно със законна лихва считано от дата на подаване на исковата молба в съда до окончателното заплащане на сумите, на основание чл.128 от КТ вр. чл.244, т.2 от КТ и чл.12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

- сумата от **150,55 лева**, представляваща разлика между изплатената на ищцата сума от 480,35 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и реално дължимата сума от 630,90 лева, както и обезщетение за забава в размер на **1,84лв.** за периода от 21.07.2019г. до 02.09.2019г., в едно със законна лихва считано от дата на подаване на исковата молба в съда до окончателното заплащане на главницата, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

ОСЪЖДА МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК – 204315209 *ДА ЗАПЛАТИ* в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВРС сумата от **300.00/триста/лева**, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

ОСЪЖДА МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК – 204315209 *ДА ЗАПЛАТИ* в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВОС, сумата от **300.00/триста/лева**, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

ОСЪЖДА МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЗДРАВЕЦ-КАМЧИЯ“, ЕИК – 204315209 *ДА ЗАПЛАТИ* Л. П. П., ЕГН -481020131 сумата от общо **253.29 /двеста петдесет и три лева и двадесет и девет ст./лева** разноски в първоинстанционното производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

В частта по исковете с правно основание чл. 344 ал.1 т.1 ,т.2 , т.3 вр. чл. 225 ал.1 от КТ решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

В останалата част решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____